

HET LICHT VAN DE
STERVENDE MAAN

BOEK 1

DE ONTDEKKING
VAN EEN KONING

Eline Gielen

HET LICHT VAN DE
STERVENDE MAAN

BOEK 1

DE ONTDEKKING
VAN EEN KONING

ZILVER
BRON

© 2014 Eline Gielen
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Illustratie omslag: Susanitah/shutterstock.com
Foto omlijsting omslag: gillmar/shutterstock.com

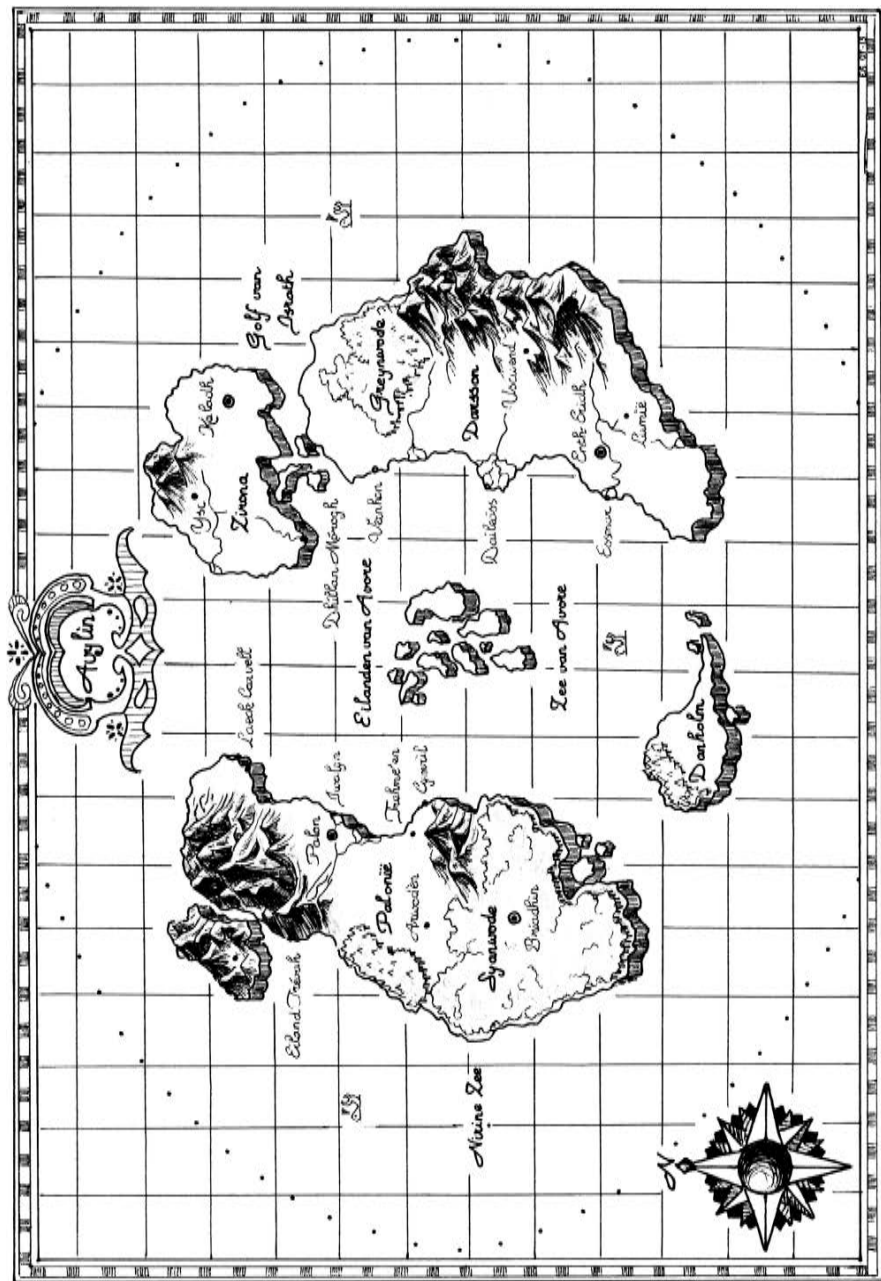
Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Cocky van Dijk
Spellingscontrole: Daniel Warmoeskerken

Eerste druk, november 2014

ISBN 978 94 9076 786 0
NUR 334

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

PROLOOG

Het eiland Trévah, Palonië

Tweede Era, jaar 534, 23e dag van de zomer

Débyn trok zijn boot hoger het kiezelstrand op, tot boven de vloedlijn. Opgewonden keek hij om zich heen. Na de zware aardbeving van enkele weken geleden waren de hoogste gedeeltes van het verdronken gebergte van het eiland Trévah droog komen te liggen, wat een spectaculair nieuw landschap tot gevolg had.

Het kon niet missen dat er in dit oude gebergte heel wat edelmetalen opgeslagen lagen. Door de aardverschuivingen was er een grote kans op het vinden van een blootgelegde ertsader. Bovendien wemelden de plaatselijke legenden van vertellingen over een oud volk, dat ooit op het eiland Trévah gewoond zou hebben.

Débyn wreef zich in zijn koude handen. Als hij een oude nederzetting kon vinden zou hij door de lokale bevolking als een held worden ontvangen. Wie weet mocht hij zelfs naar het hof van koning Ermid Palonar om daar zijn verhaal te doen. Met een kreun rechte hij zijn kromgegroeide rug. Hij werd te oud voor dit soort zoektochten, maar het zwerven zat hem nou eenmaal in het bloed.

Débyn slingerde zijn tas over zijn schouder en zette voorzichtig een paar stappen op de spekgladde rotsen.

Met moeite werkte hij zich naar het hoger gelegen deel van het eiland. Hier en daar raapte hij glinsterende stukken steen op, duidelijk gevuld met kristallen. Het lantaarntje dat aan zijn tas hing, rammelde bij het

bukken. De metalige klanken droegen ver in het kale landschap en kaatsten verschillende malen tegen de omliggende rotswanden. Zijn vermoedens wat betreft ertsaders klopten, kon Débyn tevreden vaststellen. Hij liet een paar stenen in de diepe zakken van zijn afgedragen jasje glijden.

Na een flinke klim zocht hij beschutting onder een overhangende rots, vanwaar hij een mooi uitzicht had over de onderliggende helling en de weg die hij gekomen was. In de verte kon hij zelfs de zee zien glinsteren, even helder als de kristallen in zijn zakken. De zwerver fronste zijn wenkbrauwen toen halverwege de helling plotseling een flinke steen verschoof en met behulp van de zwaartekracht steeds sneller naar beneden tuimelde.

Vreemd, dacht Débyn. Hij had de steen met geen vinger aangeraakt. Hij keek nerveus om zich heen. Oud bijgeloof speelde de kop op. Misschien had hij de geesten van het oude volk wel verstoord. Als dat het geval was kon hij maar beter maken dat hij hier weg kwam.

'Ach, doe normaal,' sprak hij zichzelf streng toe. Alles lag nog wankel na die aardbeving. Toch was Débyn niet helemaal gerustgesteld en besloot hij voor het vallen van de nacht nog een stukje verder te lopen.

Terwijl hij op zoek was naar een geschikte plek om zijn tentje op te zetten bleef hij steeds over zijn schouder kijken. Niets. Geen teken van leven. Geen spontaan verschuivende stenen.

Toen hij op een vlakte met een doorsnede van ongeveer vijfentachtig voet stuitte, besloot hij daar zijn kamp voor de nacht op te slaan. Hij liet zijn tas van zijn schouder glijden en nog voordat de tas de grond raakte vielen hem vreemde groeven in de rotsbodem op. Hij slaakte een verraste kreet. Ongeduldig bestudeerde hij de vreemde tekens van dichterbij. Dat ze door mensenhanden gemaakt waren, werd hem al snel

duidelijk, want het schrift kwam hem erg bekend voor. De uitgehakte tekens liepen in een cirkel om een gebied van ongeveer tien meter doorsnede. Débyn liep de cirkel rond, zijn hart klopte uitbundig. Plotseling besefte hij dat de tekens letters van het Oud-Blachdonische schrift voorstelden, van één van de oudste volkeren van Avylin. De Oud-Blachdoniërs waren tegenwoordig zo goed als uitgestorven.

Débyn drentelde nog een tijd rond de tekens, in een poging de woorden te begrijpen. Dit was werkelijk een fenomenale ontdekking!

Hij gaapte en wreef de tranen uit zijn ogen. Verbaasd keek hij op naar de kobaltblauwe lucht. De zustermanen namen het licht van de zon al over. Was hij al zo lang bezig? Het werd tijd zijn lantaarn te ontsteken, voor het te donker werd. Zonder licht zou hij zijn tent niet goed op kunnen zetten.

Débyn liep in gedachten verzonken terug naar de plek waar hij zijn tas had neergezet. Hij knielde neer om het touw rond de houten tentstokken, die overdwars op de klep van zijn tas waren vastgebonden, los te maken. Zijn stijve vingers worstelden met het stugge vlas. Het zou hem normaliter geërgerd doen zuchten, maar in dit geval werd hij in beslag genomen door het Oud-Blachdonische schrift. Hij kende de tekens nog van zijn studie jaren in Lumië. Dat hij nu nog een overblijfsel van de cultuur vond, had hij niet verwacht.

Eindelijk gaf de knoop mee. Afwezig legde Débyn zijn tentstokken opzij. Nu kon hij ook zijn bronzen lantaarntje uit een strakke knoop bevrijden. De vlam gaf genoeg licht om de rest van zijn spullen te ordenen.

Plotseling klapte zijn hoofd op de harde grond. Er schoot een scherpe pijn door zijn schedel. Het licht van zijn lantaarn vuurde felle schichten op hem af. Hij sloot zijn ogen en draaide zich kreunend op zijn rug. Voorzichtig bevoelde hij de zijkant van zijn hoofd. Zijn haren plakten warm en kleverig tegen zijn schedel. Hij

trok zijn vingers geschrokken terug. Ondanks de pijn en de duizelingen werkte Débyn zich omhoog tot een zittende houding.

Hij slaakte een schorre kreet en sloeg zijn bebloede vingers voor zijn mond. De geur van ijzer vulde zijn neusgaten. Voor hem stond een in donkere kleding gehulde man. Het goudgele licht van zijn lantaarntje weerkaatste in diens onheilspellend zwarte ogen. Débyn staarde verward naar de half doorschijnende vingers, die een slanke dolk omklemden. Dit moet een geest zijn, dacht Débyn. Meteen vulde zijn mond zich met braaksel. Hij liet zich op een ellenboog vallen en gaf krampachtig over, zijn hoofd gevuld met een bonkende pijn. Hijgend knipperde hij de tranen uit zijn ogen.

De geest boog zich voorover en keek Débyn indringend aan. 'Sèlend ressam brataskhir,' siste hij in waternutvlug Zironiaans. *'Niemand schendt de poort.'* De dolk suisde naar beneden.

Een moment leek het alsof hij buiten zijn lichaam was getreden. Hij voelde niets. Een reflex bracht zijn handen naar zijn borst. Bloed sijpelde langs zijn vingers en vormde stroompjes op zijn handen. Tegelijk met de paniek kwam de pijn. Niet zwaar en dreunend zoals in zijn hoofd, maar fel en vurig. Zijn armen verloren hun kracht. Trillend zakte Débyn op zijn rug.

De moordenaar veegde zijn dolk schoon en wierp hem een zelfvoldane blik toe voordat hij in de schaduw verdween.

'Nee, nee,' jammerde Débyn zacht. Hij keek naar de steeds vager wordende manen. Zijn zicht vertroebelde. 'Mijn ontdekking,' zuchtte hij. Gepaard met een reutelend geluid verliet zijn laatste adem zijn lichaam.

HOOFDSTUK 1

Syanwode, Palonië

Tiende Era, jaar 337, 68e dag van de winter

Het groengouden licht dat de open weide bescheen begon al in kracht af te nemen. Ik pakte het laatste sybàn-geitje en haalde een benen kam door de zijdeachtige vacht. De kudde behoorde niemand in het bijzonder toe en was zoals de meeste zaken in onze stad gemeengoed. De lange haren van de dieren voorzagen ons immers allemaal van nieuwe kleding.

Voorzichtig ontwarde ik een stekelig bloemkopje uit de zachte buikharen. Het verzorgen van deze speciale geitensoort nam heel wat tijd in beslag. De dieren waren, in tegenstelling tot andere soorten van onze veestapel, dol op rennen en springen. De lange haren die over de bosgrond sleepten pikten talloze blaadjes en takjes op. Ondanks de vele uren die ik kwijt was aan hun verzorging, hield ik van de kleine, zachtaardige geiten. Ik vond het geen straf de dieren drie dagen in de week dat ze mij toegewezen waren te hoeden.

Ik streek mijn donkerbruine haar achter mijn oor en borg de kam op. Het sybàn-geitje stooft er mekkerend vandoor, met de lange haren ongetwijfeld weer nieuwe bladeren en takjes opvegend.

‘Al dat werk voor niets.’ Een gegrinnik steeg op.

Ik draaide me glimlachend om. ‘Hé Luuz!’ begroette ik hem warm.

Luzian stond tegen een boom geleund, een vage glimlach om zijn lippen. Zijn lange koperkleurige haren droeg hij zoals altijd los op zijn rug. Een beetje

afwezig bekeek hij een groepje geiten dat met gekke bokkensprongen de weide over rende.

‘Als ik het niet doe, zit hun vacht zo vol klitten dat we die af moeten scheren.’ Ik haalde een schouder op. Een overbodige constatering, omdat hij net als ik een aantal dagen voor de kudde zorgde. ‘Genoeg gekamd voor vandaag, het begint al donker te worden,’ merkte ik naar boven turend op. De enorme woudreuzen die Syanwode vormden, reikten zo hoog als drie in de lengte op elkaar gestapelde langhuizen. Met hun altijd blad dragende takken overspanden ze het hele rijk. Ik snakte ernaar een keer de zon, de twee manen en de sterren te zien die zo vaak in vertellingen voorkwamen, maar mijn vader zou me nooit naar de grens laten reizen. Ik zuchtte.

Luzian volgde mijn blik en knikte ernstig. ‘Toch beginnen de dagen al te lengen. Het zal niet al te lang meer duren voor de lente aanbreekt.’

‘Je favoriete seizoen,’ glimlachte ik. Zelf hield ik meer van de vroege herfst, wanneer de dagen nog zonnig waren en de bladeren aan de bomen rood en goud kleurden. Dan was heel Briadhin gevuld met de heerlijke geuren van kruidenwijnen en hardvuren.

We liepen heuvelopwaarts richting de buitenste bebouwde ring van de stad. Hier was voorlopig nog genoeg ruimte tussen de langhuizen. Het natuurstenen pad voerde ons langs lage wilgentenen afscheidingen. Hoewel het nog geen lente was, zag ik de magnolias-tuiken in enkele tuinen al voorzichtig in bloei komen. Ik tikte Luzian aan. ‘Kijk eens. De planten bloeien erg vroeg dit jaar. Over een tijdje staan er weer prachtige boeketten op de schouw.’

We wandelden een korte stenen boogbrug op, die een van de vele beekjes in de stad overspande. Luzian bleef nadenkend staan, zijn ogen gericht op het helder stromende water.

Ik haakte mijn arm door de zijne en trok hem voor-

zichtig mee. De geur van versgebakken brood en gebraden vlees hing in de lucht. Ik kreeg er trek van. 'Kom je, Luuz, mijn maag knort. Ik neem altijd net te weinig eten mee naar de weide.' Ik trok een gezicht. 'Het hielp ook niet dat de geiten mijn mand binnenste-buiten keerden toen ik even het herdershuisje in ging om mijn behoefte te doen. Ik was echt niet lang weg.'

Luzian lachte. 'Die geiten zijn de ondankbaarste dieren die ik ken.'

Ik knikte half en versnelde mijn pas, omdat het centrale plein in zicht kwam. Hieraan lag het familiehuis van mijn vader Arandir Tálarne, vlakbij het langhuis van onze heer Vanaran en zijn vrouw Niënna. Mijn familie was al oud en stamde volgens de overleveringen nog uit de tijd dat mijn volk vervolgd werd. Mijn vader was een oude jeugdviend van heer Vanaran Oranòn en het was hierom dat hij, ondanks het ontbreken van een klassenmaatschappij, behoorlijk wat eerbiedig respect genoot. Ik was zelf de peetdochter van Vanaran en omdat hij geen kinderen had, was ik in huize Oranòn altijd meer dan welkom. Ik was dol op het prachtige langhuis van de heer en vrouwe. Behalve de gebruikelijke woning stond er ook nog een twaalfhoekig torentje op het terrein, dat door middel van een met rozen begroeide zuilengang met het centrale huis verbonden was. De vloer van dat torentje was ingelegd met alle mogelijke kleuren hout en stelde een tafereel uit ouder dagen voor. Ik hield ervan de trappen van de toren te beklimmen om zo de ingelegde vloer van bovenaf te kunnen bewonderen. Naar mijn mening was het een van de mooiste kunstwerken van de stad.

Mijn eigen huis daarentegen was vrij neutraal ingericht. Mijn ouders hadden weinig aan het interieur veranderd sinds zij er vlak na hun huwelijk waren ingetrokken. Ik wist dat het uitblijven van zonen hen iets onverschilliger tegenover bepaalde zaken liet staan. Het huis zou later worden overgedragen aan mijn

neef, een jongeman die ik amper kende. Misschien zou ik Torin nog tegenkomen op het feest dat vanavond gehouden zou worden.

Ik sloeg mijn hand voor mijn mond toen ik besepte dat ik de voorbereidingen compleet gemist had. De op ranke palen geplaatste lantaarns waren al aangestoken. De lichtjes leidden ons het grote plein op, waar een kleine verhoging en rijen houten banken toonden dat er straks iets bijzonders zou plaatsvinden.

‘Kijk Thari, ze hebben het vuur al aangestoken,’ knikte Luzian. Hij kon het niet laten om mijn koosnaampje te gebruiken. Mijn traditionele álfrannamen vond hij veel te lang voor dagelijks gebruik.

Schaapachtig volgde ik zijn blik naar het midden van het plein. Er hadden zich al behoorlijk wat álfran verzameld. Zo meteen zou Findell Aian de belofte van trouw afleggen aan Vanna Séran, een lief meisje dat niet uit Briadhin afkomstig was. Ik wierp een korte blik op mijn simpele, maar van fijne stof gemaakte jurk. ‘Ik heb zeker geen tijd om iets anders aan te trekken?’

Luzian lachte en schudde zijn hoofd. ‘We zijn al laat. Als ik je niet was komen halen was je deze hele gebeurtenis vergeten.’

Luzian had gelijk. Meestal was het juist andersom, doordat Luzian zo’n dromer was dat hij hele dagen in het woud kon doorbrengen. Gewapend met zijn harp en een knapzakje met eten zette hij de normaliter vrij nutteloze uren van het hoeden van de geiten om in een tijd van reflectie en het opdoen van nieuwe inspiratie. Ik fronste mijn wenkbrauwen bij de gedachte aan Luzians dagbesteding, omdat ik me realiseerde dat ik een vitaal onderdeel miste. ‘Je bent je harp vergeten.’

Luzian staaarde me even verbaasd aan, om er vervolgens sneller vandoor te gaan dan een geitje na een kambeurt.

Inwendig lachend om zijn vergeetachtigheid voegde ik me bij de álfran die zich rond het vreugdevuur

verzameld hadden. Een trotse Findell Aian kwam me met uitgestoken handen tegemoet. Vanna was nog bij haar eigen familie, om de laatste loodjes aan haar haren en kleding te leggen.

‘Hoe gaat het?’ informeerde ik naar Findells gemoedstoestand. Ondanks de stralende lach op zijn gezicht zag hij een beetje bleek.

‘Prima,’ antwoordde het aanstaande hoofd van een nieuwe familie nonchalant. ‘Je hebt zeker nog geen glimp van Vanna opgevangen?’

‘Nee,’ bevestigde ik. ‘Het brengt ongeluk wanneer je je aanstaande vrouw voor de plechtigheid ziet. Trouwens,’ voegde ik er aan toe, ‘het is nog waarschijnlijker dat je je daarmee de woede van Vanna’s vader op de hals haalt.’

‘Dat is waar, hij was toch al niet blij met...’ Findells laatste woorden werden overstemd door een oorverdovend gejuich.

Vanna liep aan de hand van haar oudste broer op het vuur af, waar Findell vliegensvlug heen snelde om haar op te wachten. Trots als een pauw nam hij de hand van het meisje over, waarna de plechtigheid kon beginnen.

Een beetje bezorgd keek ik om me heen om te zien of ik Luzian ergens in de menigte opmerkte. Ik wist dat zijn huis een stuk dichterbij de buitenrand van de stad lag dan het mijne. Hopelijk was hij op tijd terug, want Findell had Luzian gevraagd na de huwelijksplechtigheid wat liederen te spelen. De meesten van ons konden een goed gezongen verhaal erg waarderen.

Een paar minuten voor de afsluiting van de plechtigheid zag ik een bekende koperkleur boven de over het algemeen bruin getinte haardossen uitsteken. Ter bescherming van zijn harp klemde Luzian het ding krampachtig tegen zijn borst. Ik zag dat Vanaran het zilveren muziekinstrument opmerkte en een opgeluchte zucht slaakte. Ik was niet de enige die me zor-

gen had gemaakt, stelde ik vast.

Ik werkte me een weg door de opgewonden menigte om me bij mijn vader en moeder te kunnen voegen. Mijn vader begroette me met een glimlach. Ik zag dat hij een plekje voor me had vrijgehouden op de trappen die naar de speciaal voor Vanaran en Niënna opgerichte verhoging leidden. Een groot aantal genodigden zat op de houten banken, die in een wijde kring waren neergezet. De belangstelling was zo groot, dat de groep die geen zitplaats had weten te bemachtigen zich in rijen achter de banken had opgesteld. Bewoners van de huizen aan het plein hadden hun kamers beschikbaar gesteld voor toeschouwers. Ook uit mijn slaapkamerraam zag ik een paar nieuwsgierige hoofden steken.

Gespannen staarde ik naar de open ruimte in het midden van het plein, waar Luzian zo dadelijk vol in de aandacht zou komen te staan. Hij was verlegen en hield er niet van als alle ogen op hem gericht waren. Ik wist dat de tegenstrijdigheid tussen deze eigenschap en de behoefte zijn muziek met anderen te delen hem moeilijk viel.

Luzian had inmiddels zijn harp gestemd en was aarzelend begonnen aan een van zijn ballades over de eerste álfran in Syanwode. Hoewel Briadhin over een gigantische bibliotheek vol oude documenten beschikte, waren die oude dagen, de eersten in het Grote Woud, zo vaag als de stammen van de woudreuzen in de ochtendmist. Het was duidelijk dat ons volk had moeten vluchten voor een grootschalige vervolging die door de priesters van Thilthran was begonnen, maar wat de precieze redenen achter de haat jegens ons ras nu precies waren kon geen enkele álfran verklaren. De belangrijkste reden hiervoor was dat de álfran simpelweg geen behoefte hadden het verleden met behulp van oude geschriften opnieuw te beleven. Zelfs heer Vanaran had zich in zijn vijfhonderd jaren

nooit verder de bibliotheek in gewaagd dan de eerste kasten op de begane grond.

Ik vroeg mezelf af wat diegenen buiten Syanwode tot zo'n grote vervolging gedreven kon hebben. Godsdienst kon de reden niet zijn. Thilthran was de algemene god van Palonië. Uit de informatie die grensdolers, mannen en vrouwen die ons dankzij de communicatie met bomen of dieren op de hoogte hielden van wat er zich buiten onze grenzen afspeelde, ons gaven, bleek dat er ook buiten Palonië geen andere god werd aanbeden dan hem. Als het de godsdienst niet was, wat dan wel? Rassenhaat, misschien? Álfran waren anders dan de bewoners van de wereld buiten Syanwode. Toch waren die veranderingen pas opgetreden nadat de opgejaagde menigte de beschermende armen van het Grote Woud in was gevlucht.

Ik sloot mijn ogen om me zo de personages in Luzians lied goed voor de geest te kunnen halen. Soms verloor ik mezelf net als Luzian in een stroom aan gedachten die ik lastig kon doorbreken. De geschiedenis van mijn volk interesseerde me, vooral omdat ik me een voorstelling kon maken van de eerste jaren in het Woud. Ik had een levendige fantasie, die ik regelmatig inzette om Luzian te helpen bij het bedenken en schrijven van nieuwe liederen. Het kwam nog wel eens voor dat Luzian en ik samen de saaie winteravonden doorbraken met een samenspel van liederen en vertellingen. Vaak waren het alleen mijn ouders en Luzians vader en zusje die met een half oor meeluisterden. De uitnodiging om op Findells bruiloft te spelen betekende ook een test voor mijn verhalen.

De karakters uit het lied dat Luzian nu speelde, kende ik door en door. Ik luisterde met een half oor terwijl ik het publiek peilde. Ik wilde Luzian achteraf kunnen vertellen dat zijn liederen allerlei emoties opriepen. De álfran op de banken zaten gebroederlijk schouder aan schouder. Hele rijen bewogen zacht heen en weer op

het terugkerende deuntje van het lied.

Nog voordat de laatste noten van zijn eerste ballade waren weggestorven zette Luzian een nieuwe melodie in. Ik neuriede zacht mee en volgde de hoofdpersoon die Syanwode doortrok in de hoop eindelijk rust te vinden. Ik had de vrouw expres de naam Alariël gegeven, een afgeleide van mijn eigen naam, omdat ik me met het personage kon identificeren. Ik wilde meer zien dan de natuurstenen langhuizen van Briadhin. Ik wilde net als Alariël rondreizen en alle plaatsen in Syanwode bezoeken. Zou het niet geweldig zijn om ver buiten de grenzen van het Grote Woud te treden? De hemel te zien, het laagland, de groene weiden en uitgestrekte vlakten: hoe zou dat allemaal zijn?

Het leven in Syanwode was het bewijs dat een goed gebalanceerd leven mogelijk was. Toch dacht ik niet dat de volkeren buiten Syanwode minderwaardig waren. Ik vroeg me weleens af hoe het kon dat mijn volk zich als een perfecte samenleving zag, terwijl we denigrerend spraken over de mensen buiten Syanwode. Er waren in het verleden genoeg gelegenheden geweest waarbij de mensen onze hulp goed hadden kunnen gebruiken en toch was mijn volk nooit buiten de bescherming van het Grote Woud getreden. In mijn ogen gebruikte mijn volk perfectie als smoes om voor altijd onder Syanwode's beschermende boomtakken te blijven wonen.

Dit was verkeerd! Ik hoorde het Woud dankbaar te zijn voor de bescherming die het ons geboden had. Ik dwong de oproerende gedachten tot stilte. Ik merkte verbaasd op dat Alariëls rusteloze omzwervingen al voorbij waren. Luzian was aan een nieuw lied begonnen. Het was dit keer een stuk van zijn eigen hand, waarin hij de liefde van een man voor een goede vriendin beschreef. Ik wist niet hoe het kwam, maar dit lied gaf me altijd een onbehaaglijk gevoel. Misschien was het de treurige toon die impliceerde dat de liefde van

de man gedoemd was onbeantwoord te blijven.

Ik pulkte aan een los draadje aan de zoom van mijn rok. Bij het wegsterven van de laatste tonen keek ik op. Het einde van het lied maakte ook gelijk een einde aan Luzians voordracht. Hij werd onder begeleiding van luid applaus bedankt door Findell en Vanna Aian, waarna hij zoekend om zich heen keek. Ik stak mijn hand op. Luzians blik kruiste de mijne en hij kwam met zijn harp tegen zijn borst gedrukt mijn kant op.

‘Het was echt prachtig!’

Luzian glimlachte dankbaar. ‘Ik was behoorlijk zenuwachtig, moet ik toegeven.’ Hij stak zijn handen uit, die nog trilden van alle spanning.

‘Nergens voor nodig, het ging goed. Ik denk dat je vanaf nu veel meer uitnodigingen zult krijgen.’

Luzian trok een gezicht. ‘Over vijftig jaar misschien. Je weet hoeveel tijd er tussen plechtigheden zit. Bovendien is er in Briadhin geen enkele jonge álfran te vinden die er al aan denkt zijn leven met iemand te delen.’

Ik trok mijn wenkbrauwen op. ‘Is dat zo? En Phelan dan?’

‘Findells jongere broer?’ vroeg Luzian ongelovig. ‘Ik zou niet weten wie hij het hof wil maken.’

Dit was voor mij reden genoeg mysterieus te glimlachen.

Luzian trok plotseling bleek weg. ‘Jij toch niet?’ stamelde hij perplex.

‘Ik moet er niet aan denken! Maar verder zwijg ik als het graf, ik heb gezworen het niemand te vertellen.’ Ik wierp hem een zijdelingse blik toe. Kon ik hem vertellen dat zijn eigen kleine zusje door Phelan het hof werd gemaakt? In Luzians ogen was Elvi nog een klein meisje, in plaats van de jonge vrouw die ze al begon te worden.

Vanaran en zijn vrouw Niënna stonden op, wat betekende dat het officiële feest beëindigd was. Iedereen was nu vrij om te gaan wanneer hij wilde, maar het

was gebruikelijk tot ver in de nacht bij het vreugdevuur te blijven om te feesten en te dansen.

Mijn vader en moeder schreden waardig naar de ruimte die was vrijgemaakt en voegden zich bij Vanaran en Niënna en tientallen andere paren. Ik trok mijn knieën op, ik vond het leuker toe te kijken dan mee te doen.

Luzian tikte me zacht op mijn schouder. Hij gebaarde fronsend naar de dansvloer, waar Elvi en Phelan dicht tegen elkaar aan stonden en de ingewikkelde pasjes zonder aandacht afraffelden.

Ik legde mijn hand op Luzians knie. 'Kun je je dat feest van vijftien jaar geleden herinneren?'

Luzian knikte.

'Mijn vader was in alle staten omdat ik die nacht met jou danste. Daar had hij geen recht toe, want wat wij deden was absoluut niet oneerbaar. Het was gewoon een dans uit vriendschap.' Ik hoopte dat ik Luzian er zo van kon overtuigen dat er tussen Elvi en Phelan niets anders speelde dan vriendschappelijk gevoelens.

Luzian mompelde wat onverstaanbaars en wendde zijn gezicht af. 'Mij maak je niet wijs dat dát vriendschap voor moet stellen,' mopperde hij onverwachts fel.

Gek genoeg kreeg ik het idee dat hij nu niet langer over zijn zusje sprak. 'Maak je er niet te druk om,' ging ik ongemakkelijk op zijn uitbarsting in. Het was niets voor Luzian om zo fel te reageren.

Hij streek zijn koperkleurige haar uit zijn gezicht en zweeg een tijdje, terwijl hij de dansende menigte bedachtzaam bekeek. 'Je hebt gelijk,' gaf hij uiteindelijk met lichte tegenzin toe. 'Elvi redt zich wel.' De licht verbeterde toon ontging me niet.

'Een dansje wagen?' stelde ik snel voor.

'Je hebt een hekel aan dansen.'

Ik lachte ondeugend. 'Als het me uitkomt.' Ik greep zijn hand en trok hem mee naar de dansvloer, waar

het ondertussen al zo vol was dat er van de officiële dansen niet veel meer terecht kwam.

Na twee dansen met Luzian werd ik doorgegeven aan Vanaran, die me op zijn beurt weer overdroeg aan een álfran van buiten Briadhin. Ook al was mijn volk nog zo hecht en eensgezind, het was onmogelijk iedereen van gezicht en naam te kennen. Zeker de buiten-Briadhiners.

De laatste uren van de nacht werd ik van het ene onbekende gezicht naar het andere geduwd. Beleefdheid gebood me de gasten uit andere delen van het Woud bezig te houden. Het opzweepende ritme van de houten dwarsfluiten, trommels en langhalsluiten hield mijn voeten als vanzelfsprekend in beweging. Met verhitte wangen klapte ik in mijn handen. Bij elke dans kreeg ik meer plezier in de ingewikkelde passen, waarbij ik soms per ongeluk op de tenen van mijn danspartner sprong. Pas toen de meeste feestgangers besloten dat de nacht lang genoeg had geduurd zag ik Luzian zoekend om zich heen kijken.

‘Thari!’ riep hij toen hij me uiteindelijk opmerkte. ‘Ik geef jou nooit meer aan Vanaran,’ grinnikte hij. ‘Thilthran mag weten waar je dan terecht komt.’

‘Het viel wel mee, ik heb maar een stuk of twintig onbekenden moeten amuseren met mijn danskunsten,’ merkte ik op, terwijl ik mijn bezwete voorhoofd afwiste.

‘Dat valt inderdaad nog mee,’ beaamde Luzian. Pretlichtjes brandden in zijn ogen. Zijn zorgen waren blijkbaar vervlogen tijdens de onstuimige dansen, tezamen met de vele bekers wijn.

Met moeite kon ik een geeuw onderdrukken. Het begon al licht te worden. Eigenlijk had het geen zin meer nu nog naar bed te gaan. De geitjes kregen over een paar uur hun eerste maal van de dag. Ik stootte Luzian aan. ‘Ben je nog niet moe?’

Hij boog instemmend zijn hoofd, waarbij zijn haar

als een sluier voor zijn gezicht viel.

‘Zullen we Findell en Vanna snel bedanken voor het feest?’ stelde ik voor. ‘Dan kunnen we daarna naar huis.’

Luzian bood me zijn arm en samen liepen we om de nog dansende menigte heen. Findell en Vanna leunden moe maar voldaan tegen een tafel lekkernijen. Na een aantal dankbetuigingen over en weer verlieten Luzian en ik het plein.

Op het punt waar Luzian rechts af moest slaan om thuis te komen bleef hij staan. ‘Trusten Thari,’ mompelde hij vermoeid.

‘Goedenacht!’ Ik omhelsde hem kort en liep daarna vlug naar huis. Als ik toch direct doorging naar de weide, dan kon ik net zo goed een mand met eten meenemen.

Zachtjes opende ik de deur. Mijn ouders hadden zich een paar uur geleden al teruggetrokken. Stille-tjes deed ik een greep uit de provisiekast en legde de buit in een gevlochten mand. Voor ik de deur uit ging sloop ik de trap op om een schone jurk aan te trekken. Ik griste een gekleurde omslagdoek van fijne wol van mijn bed en vlocht mijn haar opnieuw in. Zonder mijn ouders te wekken trok ik de zware houten deur achter me dicht.

‘Alweer op weg?’ Een voorbijganger knikte naar mijn mand, onderwijl een geeuw onderdrukkend. Het zachte gefluit van een jonge mees kondigde de nieuwe dag aan.

‘Ik kan niet van de geiten verwachten dat ze rustig in hun stal blijven liggen tot ik ben uitgerust,’ antwoordde ik schouderophalend. De opzweepende dansmuziek klonk nog na in mijn gedachten en bijna kreeg ik de neiging terug te huppelen naar het smeulende vreugdevuur. Nog een laatste dans voor Thilthran de zon geheel onder de aarde had doorgetrokken.

De voorbijganger stak zijn hand op bij wijze van af-

scheid en liep met licht wankelende tred het natuurstenen pad af. Ik sloeg mijmerend de tegenovergestelde richting in naar de geitenweide.